

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 181/05-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. novembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Alexandra Bröstla a Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti J. V., T., zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 8/96 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 8/96 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Rimavská Sobota p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 8/96 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. V. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Rimavská Sobota p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Rimavská Sobota j e p o v i n n ý uhradiť J. V. trovy konania 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet právneho zástupcu JUDr. I. M., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2005 doručená sťažnosť J. V., T., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 8/96.

Dňa 8. januára 1996 bola na okresnom súde podaná žaloba vo veci odstránenia podmurovky oplotenia. Dňa 3. decembra 1996 v poradí na piatom nariadenom pojednávaní okresný súd rozhodol medzitýmny rozsudkom, proti ktorému sa žalobca odvolal. Tento rozsudok prvostupňového súdu zrušil Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) 25. júna 1997 a vec vrátil okresnému súdu na doplnenie dokazovania a rozhodnutie. Okresný súd viac ako 14 mesiacov nekonal, a preto sťažovateľ požiadaval opakovane v roku 1998 o podanie informácie o stave konania. Okresný súd uznesením z 27. januára 1999 č. k. 7 C 8/96-109 konanie zastavil a vec postúpil Okresnému úradu Rimavská Sobota, odboru katastra.

Sťažovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal. Krajský súd 31. mája 1999 uznesením sp. zn. 16 Co 973/99 uznesenie okresného súdu zrušil a prikázal mu vo veci konať. Znalecké konanie začalo až v októbri 2000 a až 22. októbra 2004 po uskutočnení

nariadeného kontrolného znaleckého dokazovania ustanoveným novým znalcom bol vypracovaný znalecký posudok. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že po 8 rokoch a 16 nariadených pojednávaniach okresný súd vo veci nerozhodol napriek tomu, že krajský súd mu určil rozsah a predmet dokazovania. Navyše, okresný súd v období od 25. mája 1997 do 27. januára 1999 vo veci nekonal a nevykonal nijaký procesne relevantný úkon, ktorý by smeroval k odstráneniu právnej neistoty. V posudzovanom prípade podľa názoru sťažovateľa aktívnej činnosti súdu nebránila žiadna zákonná prekážka; porušenie označeného základného práva sťažovateľa naďalej trvá.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa, J. V., bytom T., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Okresným súdom v Rimavskej Sobote, č. k.: 7 C 8/96 vo veci o odstránenie podmurovky oplotenia porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Rimavskej Sobote vo veci žalobného návrhu sťažovateľa o odstránení podmurovky oplotenia, sp. zn.: 7 C 8/96 konať.

Ústavný súd zároveň v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 60.000,- Sk.

Odporca je ďalej povinný uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. I. M., vedenom v TATRA BANKE a. s. Ž. č. ú. ... titulom trov právneho zastúpenia čiastku 9.340,- Sk za 2 úkony právnej pomoci podľa ust. § 16, § 13 ods. 8, § 19 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (prevzatie a príprava zastúpenia, ústavná sťažnosť – pri úkone právnej pomoci 4.534,- Sk a režijnom paušále 136, Sk).“.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) 18. augusta 2005 na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, a pretože nezistil dôvody na odmietnutie sťažnosti, prijal ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd sťažovateľa a aj okresný súd, aby oznámili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie; okresný súd aj na vyjadrenie k sťažnosti.

Sťažovateľ aj okresný súd oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Okresný súd k sťažnosti uviedol:

„Navrhovateľ podal návrh na tunajšom súde dňa 08. 01. 1996. Prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené na deň 06. 02. 1996, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom predloženia dokladov a pribratia ďalších účastníkov do konania. Ďalšie pojednávanie zo dňa 02. 04. 1996 bolo odročené na neurčito za účelom vyčkania, či odporkyňa podá žalobu o určenie jej vlastníckeho práva vydržaním k tej ploche, kde sa nachádza predmet sporu. Ďalšie pojednávanie zo dňa 28. 05. 1996 bolo znovu odročené na najneskôr do 15. júla, pričom odporkyni bola uložená takáto lehota na podanie žaloby o vydržanie vlastníckeho práva k predmetu sporu. Dňa 15. 07. 1996 bol podaný vzájomný návrh o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Sudca vyzval dňa 25. 07. 1996 odporkyňu na doplnenie vzájomného návrhu. Tento bol doplnený dňa 16. 08. 1996. Uznesením zo dňa 13. 09. 1996 pribral súd do konania dedičov nebohého J. K. a zároveň vytýčil termín pojednávania na deň 08. 10. 1996. Pojednávanie zo dňa 08. 10. 1996 bolo odročené na neurčito za účelom vykonania obhliadky na mieste samom, ako aj výsluchu svedkov. Obhliadka na mieste samom bola vykonaná dňa 07. 11. 1996, kde boli vypočutí aj svedkovia. Na pojednávaní dňa 03. 12. 1996 bol vyhlásený medzitýmny rozsudok súdu, ktorý bol doručený účastníkom dňa 19. 12. 1996. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici svojím uznesením č. 10 Co 1027/97 zrušil medzitýmny rozsudok okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Po odchode konajúceho sudcu z tunajšieho súdu bola vec pridelená ďalšej sudkyni, ktorá svojím uznesením č. 7 C 8/96 zo dňa 27. 01. 1999 konanie vo veci zastavila s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Okresnému úradu, odboru katastra v Rimavskej Sobote. Proti tomuto uzneseniu podali účastníci odvolanie a Krajský súd v Banskej Bystrici svojím uznesením č. 16 Co 973/99 zo dňa 31. 05. 1999 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd vo

veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie svojim uznesením č. 7 C 8/96 zo dňa 11. 10. 2000. Z dôvodu nemožnosti vypracovania znaleckého posudku znalcom Ing. F. K. bol namiesto neho pribratý iný znalec z odboru geodézie, a to Ing. O. H. uznesením tunajšieho súdu č. 7 C 8/96 zo dňa 17. 04. 2001. Znalecký posudok vo veci 7 C 8/96 bol vypracovaný a súdu doručený dňa 27. 06. 2001. Súd znalecký posudok doručil právnym zástupcom oboch strán na vyjadrenie, ktoré mali podať v lehote 10 dní. Vyjadrenie k znaleckému posudku podal len právny zástupca žalovaných JUDr. J. Č., a to dňa 26. 07. 2001. Následne bolo toto podanie doručené na vyjadrenie právnemu zástupcovi žalobcov JUDr. L. H. s tým, aby sa vyjadril v lehote 10 dní. Súd však ani dňa 20. 03. 2002 od JUDr. L. H. neobdržal vyjadrenie ani k znaleckému posudku, ani k podaniu právneho zástupcu žalovaných.

Vzhľadom na obsah podania právneho zástupcu žalovaných JUDr. J. Č. súd vo veci vytýčil pojednávanie na deň 02. 04. 2002, ktoré bolo odročené za účelom nariadenia znaleckého dokazovania novým znalcom z odboru geodézie. Uznesenie bolo vypracované dňa 14. 05. 2002 a znalecký posudok, resp. jeho doplnenie zaslal znalec súdu dňa 31. 05. 2002. Doplnenie znaleckého posudku bolo doručené účastníkom dňa 11. 09. 2002 a súd vytýčil termín pojednávania na deň 07. 10. 2002. Právny zástupca odporcu požiadal o odročenie termínu pojednávania. Toto pojednávanie sa však uskutočnilo a bolo odročené za účelom predvolania znalca na deň 22. 10. 2002. Znalec telefonicky ospravedlnil svoju neúčast' na tomto pojednávaní z dôvodu nemoci. Ďalší termín bol vytýčený na deň 10. 12. 2002, ktorý však bol zrušený z dôvodu žiadosti právneho zástupcu odporcu o odročenie pojednávania, pretože skôr obdržal predvolanie na pojednávanie na Najvyššom súde SR v Bratislave. Nový termín pojednávania bol určený na deň 07. 01. 2003, ktorý však bol znovu zrušený taktiež na základe žiadosti právneho zástupcu odporcu. Ďalšie pojednávanie vo veci bolo vykonané dňa 28. 01. 2003, ktoré bolo odročené za účelom uzavretia dohody medzi účastníkmi. Ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na deň 17. 03. 2003, na ktoré sa nedostavili účastníci a toto bolo odročené na deň 01. 04. 2003. Aj toto pojednávanie bolo odročené z dôvodu nedostavenia sa právnych zástupcov účastníkov. Obidvaja právni zástupcovia požiadali o odročenie ďalšieho pojednávania, ktoré bolo vytýčené na deň 29. 04. 2003. Pojednávanie dňa 30. 06. 2003 bolo odročené za účelom doplnenia dokazovania výsluchom svedkov. Pojednávanie bolo vytýčené na deň 08. 09. 2003, na

ktorom boli vypočutí svedkovia a pojednávanie bolo odročené za účelom nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania. Znalecké dokazovanie bolo nariadené uznesením tunajšieho súdu zo dňa 03. 10. 2003. Proti tomuto uzneseniu podali účastníci odvolanie a spis bol dňa 06. 11. 2003 predložený na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Spis sa vrátil z krajského súdu dňa 02. 12. 2003 a dňa 21. 01. 2004 bol doručený prostredníctvom Okresného súdu v Martine súdnemu znalcovi. Na základe žiadosti tohto znalca súd upustil od vykonania znaleckého posudku týmto znalcom a uznesením zo dňa 07. 04. 2004 pribral do konania iného znalca. Dňa 29. 4. 2004 bol spis doručený tomuto znalcovi prostredníctvom Okresného súdu v Dunajskej Strede. Znalecký posudok bol doručený znalcom až dňa 22. 10. 2004 a jeho rovnopisy boli doručené účastníkom na vyjadrenie dňa 25. 10. 2004. Účastníci doručili súdu vyjadrenia k obsahu znaleckého posudku dňa 10. 11. 2004 a 11. 11. 2004 a od tejto doby neboli vo veci vykonané žiadne úkony až do podania ďalšej sťažnosti J. V. dňa 25. 07. 2005.

Z uvedeného vyplýva, že v tejto právnej veci došlo síce k prieťahom v konaní, ale tieto boli spôsobené najmä sústavnými žiadosťami právnych zástupcov o odročenie termínov pojednávania. Od 11. 11. 2004 súd vo veci nekonal, bolo to však spôsobené enormným zvýšením nápadu vecí na tunajšom súde, ktorý prebral aj všetky nevybavené veci zaniknutého Okresného súdu v Revúcej.

Zo spisu ďalej vyplýva, že právne zastupovanie sťažovateľa prevzal nový právny zástupca JUDr. I. M., ktorý údajne sudkyňi tvrdil, že vo veci dôjde k uzavretiu mimosúdnej dohody.

Sudkyňi boli vytknuté prieťahy v konaní s tým, že jej bol daný pokyn na ďalšie konanie vo veci bez zbytočných prieťahov.

Ďalší termín pojednávania bol vytýčený na 27. 09. 2005. Pojednávanie bolo odročené na deň 17. 10. 2005 za účelom znovupredvolania účastníkov.

Podľa § 30 ods. 1 a 2 Zákona o ústavnom súde Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.“

Ústavný súd zistil zo spisu rovnaké skutočnosti, aké uviedla predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení. Zo spisu ústavný súd zistil, že právny zástupca sťažovateľa doručil 20. októbra 2005 okresnému súdu návrh na zámenu účastníkov konania na strane

odporcu. Na pojednávaní nariadenom na 17. október 2005 sa účastníci ani ich právni zástupcovia nezúčastnili a bolo odročené na neurčito.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Sťažovateľ zároveň namietal porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98). Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98) alebo iným zákonom predpísaným spôsobom, ktorým sa nastoľuje právna istota inak ako právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednáwanej veci.

1. Predmetom konania je ochrana vlastníckeho práva odstránením podmurovky oplotenia. Konanie začalo 8. januára 1996 na návrh sťažovateľa. Vec nie je právne zložitá;

určitý stupeň skutkovej zložitosti signalizuje potrebu vypracovania znaleckého posudku, ktorá však neodôvodňuje doterajšiu dĺžku konania.

2. Čo sa týka správania sťažovateľa ako účastníka konania, jeho správanie bolo v zásade aktívne a súčinnosťné a nemôže byť dôvodom pre ospravedlnenie doterajšej dĺžky konania, aj keď treba uviesť, že sťažovateľ v tomto konaní využíval procesné oprávnenia, ktoré mu priznávajú príslušné právne predpisy. Podľa názoru ústavného súdu však využitie týchto oprávnení nesmerovalo k úmyselnému predlžovaniu sporu (uviedla to vo svojom vyjadrení aj predsedníčka okresného súdu).

3. Postup okresného súdu v konaní sp. zn. 7 C 8/96 v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prieťahy, posudzoval a hodnotil ústavný súd z hľadiska nečinnosti a z hľadiska neefektívnej činnosti okresného súdu.

Z hľadiska nečinnosti okresného súdu zistil ústavný súd, že v takmer desať rokov trvajúcim konaní sú obdobia bez vykonania akéhokoľvek procesného úkonu bez ospravedlniteľného dôvodu. Za takéto obdobie považuje ústavný súd obdobie od vrátenia veci okresnému súdu 5. augusta 1997 (po zrušení medzitémneho rozsudku krajským súdom) do 27. januára 1999, keď okresný súd vo veci opäť rozhodol (konanie zastavil), a obdobie od 11. októbra 1999, keď krajský súd toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, a to do 17. októbra 2001, keď okresný súd rozhodol o pribratí znalca do konania. Tieto obdobia bez procesného úkonu okresného súdu ústavný súd zhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní, ktoré mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Z hľadiska postupu konania okresného súdu ústavný súd konštatuje, že s výnimkou uvedeného obdobia nečinnosti okresného súdu tento vo veci v zásade konal. Vzhľadom na to, že štandardný spor občianskoprávneho charakteru nie je takmer po desiatich rokoch právoplatne skončený a s výnimkou medzitémneho rozsudku z decembra 1996 okresný súd nevydal žiadne meritórne rozhodnutie, ústavný súd konštatuje, že celé konanie je poznamenané neefektívnosťou, ktorú nemôže ospravedlniť ani vo vyjadrení okresného súdu

uvádzané správanie účastníkov konania (využívanie procesných oprávnení a ospravedlňovanie neúčasti právnych zástupcov na pojednávaní).

Podľa názoru ústavného súdu je najvýraznejšie poznamenaný neefektívnosťou postup pri získavaní znaleckého posudku, keď po prvom pribratí znalca do konania v októbri 2000 bol znalecký posudok predložený okresnému súdu až v októbri 2004 (a následne účastníkom konania v novembri 2004). Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť postupom osôb, ktoré sa zúčastňujú konania pred všeobecným súdom a podieľajú sa na rozhodovaní vo veci samej (IV. ÚS 101/03, II. ÚS 68/01, II. ÚS 10/01, I. ÚS 53/98). Konajúci súd je povinný zabezpečiť včas všetky dôkazy potrebné na rozhodnutie vo veci samej vrátane účinných opatrení vo vzťahu k odstráneniu pasivity znalca; ak nevyužije zákonné opatrenia na vykonanie dôkazov a s nimi spojených úkonov, spôsobí zbytočné prietahy v konaní. (Tejto zodpovednosti konajúceho súdu sa nemožno zbaviť ani tým, že konajúci súd vypracovania znaleckého posudku urgoval, prípadne aj pod hrozbou uloženia poriadkového opatrenia).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd aj svojou neefektívnou činnosťou spôsobil zbytočné prietahy v konaní, čím porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 8/96 v ďalšom období konal bez zbytočných prietahov.

Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. 7 C 8/96 konal bez zbytočných prietáhov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto považoval za potrebné rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľa priznať mu primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ žiadal finančné zadost'učinenie 60 000 Sk z dôvodu dlhotrvajúceho stavu právnej neistoty, a tým spôsobenej ujmy. Vzhľadom na okolnosti prípadu, doterajšiu dĺžku konania, v ktorom došlo k zbytočným prietáhom v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade suma 40 000 Sk zodpovedá primeranému finančnému zadost'učineniu sťažovateľa za ujmu, ktorú utrpel.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. I. M. v konaní pred ústavným súdom. Advokát vyčíslil dva úkony právnej služby; ústavný súd preto rozhodol o priznaní úhrady v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) za dva úkony právnej pomoci podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (a nie podľa „vyhlášky č. 163/2002 Z. z.“, ako požadoval sťažovateľ).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2005